

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Hostis profligatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Quintilliam
origani
substratu
serpentis
figuratur.
Diosc. lib. 3.
cap. 28.
Augurium
Attila.

Quod si Ciconiam ore tenentem origani ramusculum quis figuravit, hieroglyphico eo medicinam sibi comparatam indicabit : nam ejus herbae passione Ciconia stomachi fastidium levant,

VIGILIAE SPECULATIONESQUE. CAP. IX.

Inaugurali disciplina, Ciconia vigiliarum custodumque urbium signa perbibentur, propterea quod aedium fastigia & acroteria plurimum inhabitant. Hinc augurium Attilae dederunt, futurum ut Aquilejam, quam per triennium obsederat, multisque oppugnationibus attriverat, expugnatus esset: visae siquidem Ciconia uno impetu ex urbe migrare, fetusque suos sublato rostris per rura foras asportare, unde ille urbem e vestigio perituram praesagivit, ostensoque militibus augurio, expugnatione perquam prope parata, voti compos evaluit. Et si parva ponere cum magnis licet, Patavii sub Ezelini dura dominatione, cum injecta esset Jordano Bonzio, viro strenuo tyrannici concepti calumnia, ob quam is damnatus est, domusque ejus disjecta, & a fundamentis eversa, observatum est paucis ante diebus Ciconiam, quae in summa illarum aedium turri nidum struxerat, paulatim nidum ipsum avellere coepisse, moxque eum in Manfredi Cuticelli turrim transtulisse, ova poluisse, quod casu factum credere difficillimum est.

MILITARIS DISCIPLINA. CAP. X.

Ciconiarum
disciplina.

Est & militariae hieroglyphicum Ciconia, in ea siquidem frequenter illud agitur, quae quis ratione locum ponendis castris praecipiat, vel si major ingruat vis, quo pacto motis castris hostem fallat. Compertum vero est hujus generis alitis magno numero certo congregari loco, ex omnique provincia omnes in unum cogi, ut nulla sui generis relinquantur cui liberum sequi fuerit: idque praedicta velut die: & sive discedant, sive adveniant, etiam observantes fallunt, quod nocturnis utrumque temporibus aggrediuntur. Quid quod & concilia inter se in concionis mores agitare eas observatum est? ut in Come Pithonis patentibus Asiae campis congregatae inter se commurmurant: tamque severe disciplinam hanc exercent, ut eam quae novissime advenerit, lacerent, atque in ceteris negligentiae castigatae admonitis, castra subito volatu movent, & unanimi profectioe comitantur.

HOSTIS PROFLIGATUS. CAP. XI.

Thessalorum
lex.

Primum vero illud optimi est Imperatoris munus, ut hostes longe a patriis sedibus summovent. Serpentem loco suo belli & ingruentis calamitatis esse signum, multis ostendimus argumentis: at qui nullum animal contra Serpentis acrius, neque assidue magis dimicat, quam Ciconia: quare honoris illi Serpentum exitio habitus, capitaleque fuit plerisque gentibus, si quis Ciconiam occidisset, poena eadem legibus statuta, quae homicidis. Quod Thessalos religiose admodum observasse tradit Plinius, & plerique alii. Et apud Stephanum de urbibus legas, θεος αλια εν ταυ τη εκ εχου παραργυς κτεινει, τος δε ε χυρος ο φεις ανασταν. Id quod notatum volui, ne quis παραργς legeret, ut in vulgatis habetur exemplaribus. Unde forte factum, ut dum illi utili hac de causa parcitur, prohibitum sit eam mensis inferre: non aliter quam Bovem olim occidere atque civem, eidem subiciebatur supplicio. Sed veluti neque Bovi perpetua fuit immunitas, ita Ciconia in culinam & ipsa raptae, in quo tamen hoc illi accessit honoris, ut cum delicati alii cibi plurimum ab hoc, vel illo ganeone privatim conquiriti laudatque fuerint,

Ciconia in
epulis data.

A fuerint, una Ciconia edicto Prætorio epulis inferri meruit, de quo Flaccus in Galonii gulam, qui accipenserem tantum approbat, ita scripsit:

— *Quid tum Rbombos minus aquora alebant,
Tutus emt Rbombus, tutog, Ciconia nido,
Donec vos autor docuit prætorius.*

In Serm.
lib. 2.
Sat. 7.

Nam Ruffus quidam vir prætorius, ut apud Porphyriorem legimus, quidam Acellium dicunt, instituit, ut Ciconiarum pulli manderentur:isque mox repulsam in Prætura passus, huiusmodi scæzonte procissus est:

*Ciconiarum Ruffus iste conditor. Suffragiorum puncta non tulit septem:
Hic & duobus elegantior Plancius, Ciconiarum populus ultus est mortem.*

Cornelius Nepos, qui principatu Augusti obiit, cum scriberet de faginandis alitibus, Turdosque paulo ante coepos faginari monuisset, addidit: *Ciconias magis placere quam Grues*, quamvis longè fecus humanum mox palatum indicavit: nam Grues inter primas, Jovii etiam nostri iudicio, commendantur.

IRRISIO. CAP. XII.

PRÆTEREUNDUS non est Persianus locus, per quam Ciconiam illusionis & suggillationis signum haberi discimus, ubi dicit:

O lane, à tergo quam nulla Ciconia pinfit.

Ad id scilicet respiciens, quod petulciores homines cum quempiam ludibriis incessere aggrediuntur, soleant digitis in unum adstrictis exporrectisque, quasi Ciconiani rostri speciem reddentes, identidem pinfando abeuntes eludere: qui mos in Principum aulis frequentissimus.

DEUS. CAP. XIII.

ADDEMUS & illud, posse etiam hieroglyphico Dei Ciconiam ea ratione figurari, quod his alitibus non inesse linguam observatum, ideoque earum vocem murmurati potius esse similem, quam clangori. Nam & Crocodilum ea de causa Dei simulachrum Ægyptii statuebant, de quo suo dictum Commentario: *elinguis enim omnino est Crocodilus, idque tam significat Deum tacito omnia silentio perficere, quam non debere nos super eo loqui, quem nulla queat humani vis ingenii fati admirari.*

ANIMUS DIVINIS INTENTUS. CAP. XIV.

NEQUE vero minori observatione dignum illud, quod purum animum, supra terrenas fæces elatum, & divinarum tantum rerum meditationi deditum, per Ciconiam hieroglyphicè significant sacre etiam nostrorum literæ. Fastigia enim apicesque rerum semper querit Ciconia, quippe Hebraicam sequantur lectionem apud Psalmographum, quod vulgo legitur: *Herodii domus Psalmo 102. dux eorum, si reddunt, Ciconia domicilium abies præbent*: vel, *Ciconia nidum suum ponit in abiete*, arbore scilicet supra reliquas verticem attollente. Quod quidem ex Hebræorum disciplinis memini, te Pater amplissimè, pro concionibus declamitare: nidos scilicet ejus alitis in excelsissimis abietibus positos ostendentem, multa super ea ex undecimo Levitici capite octavo apud Hieremiam, quinto apud Zachariam, & tertio supra centesimum Psalmum memorantem: præcipuè verò trigesimo nono Jobis locum declarantem, qui, non intellectus, longè alienum habeat sensum, quam plerique interpretes opinati sunt. Quædam enim ibi enumerantur animantes, præcipuè autem aves, in quibus multa, in primisque manifesta atque clarissima apparet providentia, inter quas Kasida ista tua est, quam nostram esse Ciconiam (id enim rectè memini) contendebas, de qua dictum à Jobe: *Num illa relinquit humi ova sua, quæ ut pulvis excalfaciat, pes opprimat, feru calceat?* Quæ locum interpret tuus enarras, ait nequaquam ita esse, sed Kasidam avem ut clementissimam, ita & prudentissimam, eminentissimis in speculis arboribusque montiumve aut ædificiorum apicibus nidificare, humo humilibusve locis minime credere animalium accessum, omnesque fortunæ casus inaccessæ altitudinis altissimo cõsilio cavere: quamvis Latinus interpres, ova eam humi relinquere tradiderit. Velle vero Theologos, quos enumerabas, multa inesse Ciconiæ divina lumina, omnium supremum, quo maxime dando clemens appareat